

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

UNA CADIRA I UNA GUITARRA DOBLADES

La Fira de la Mediterrània de Manresa és l'esdeveniment més consolidat de tots els que s'organitzen per aquestes comarques pel que fa als espectacles d'entreteniment. Entre altres raons perquè té una profunditat (200 espectacles) i una amplitud (quasi el 80 % d'ocupació en les actuacions de pagament) difícil d'igualar. I per sobre tot, una projecció que va molt enllà. I s'ha consolidat plenament, i aquest any ha assolit la simbòlica majoria d'edat. Ara només cal desitjar-li que no es mori d'èxit. Un antídoto és escoltar el batec dels professionals i del públic profà en tot allò que es pot millorar encara. Hi va haver algun moment en què hauria estat necessari tenir el

do de la ubiqüitat i poder ser a dos llocs (o més) al mateix temps. Segons el meu gust musical i segur que de molts, el moment insuperable va ser divendres al Kursaal. Al vespre, a la Sala Gran i a la Petita hi havia una mateixa escarida escenografia: una cadira de boga i una guitarra clàssica. En una d'elles s'hi estrenava «Irredempt», el darrer treball del nostre músic més potent del moment, en Roger Mas. A l'altra, i simultàniament, hi oficiava el Niño de Elche amb el seu espectacle flamenc «Siete Lunas». Entre els dos espectacles hi havia tota mena de fils connectors. Mentre el solsoní cantava «Ella té un cel als ulls», a sota se sentia «La bien pagà», peça inclosa en l'anterior treball de Mas amb la Cobla Sant Jordi. Tot lligava.

Hi ha poques cançons i veus que m'emocionin de veritat. Sé que hi ha gent a qui se'ls posen els pèls de punta quan senten el que consideren el seu himne nacional. A mi no. Però en Roger Mas ho ha tornat a fer, anys després d'haver tingut sensacions similars amb Lluís Llach. També ho experimento amb alguns cantants de flamenc com el Cabrero. Uns anys enrere i amb aquella veu tan vellutada em va tombar emocionalment amb el «Caminant» de Verdàguer. Quasi em desmanego aquest divendres quan va començar el recital amb aquesta peça. I a partir d'aquí el solsoní em va envoltar, em va xuclar per deixar-me en un estat proper a una transcendental somnolència i commoció, tot al mateix temps.

Quan va cantar a tres veus «El rei dels verns», fins i tot vaig haver d'ofegar alguna llàgrima. I no les tinc fàcils. I només amb una cadira i una guitarra, com el Niño de Elche a sota. I Tomatito, el guitarrista de Camarón, l'endemà al mateix lloc. El cantautor, dos espectacles de flamenc i tres de cobla van figurar entre totes les altres propostes del programa. No sé si aquestes disciplines encaixen més en la cultura popular o en les músiques del món, les dues declaracions d'intencions dels que han organitzat la fira. Però ho trobo escadusser. Per aquí dins i en primer lloc, crec que cal assumir la música dels «cantaors» i del «toque» de guitarra alliberats de rancis perjudicis. El flamenc hauria de tenir molt més prota-

gonisme aquí i a qualsevol altre lloc. Escoltar-ne és fer-te'l propi. I amb la música de cobla caldria anar encara més lluny per ajudar a donar-li la projecció que mereix i li manca. La proposta dels onze músics i els dotze instruments és per tocar sardanes, però hi ha òpera escrita, es fa jazz i tota mena de música de fusió. Quan les cobles surten fora amb comptagotes, els espectadors al·lucinen i els iniciats a l'estranger es pregunten com és possible que aquesta joia tingui tan poc recorregut arreu. A la 19a fira, s'haurien de programar més «quejíos» de «cante jondo» i molts gemecs de tenora. Mentrestant, el Roger haurà de passar moltes estones a sota de la seva alzina per superar el que ens ha regalat aquest any.

SOBRE LA «NO» VICTÒRIA INDEPENDENTISTA

TRIBUNA

Joan Gil

► SECRETARI ANJI BAGES

Al 27-S es va obtenir quasi la majoria absoluta de vots independentistes, el 47,8%. Sense comptar blancs i nuls i tots els impediments que Espanya ha posat contra els catalans residents a l'exterior que volien votar (i majoritàriament votaren «sí») i no ho van poder fer. Aquest «quasi» dels resultats electorals del 27-S va comportar un sentiment pessimista entre forces sectors de l'independentisme amb frases com «s'ha perdut per poc». Aquest era el mantra d'alguns líders d'opinió. Però ningú recorda els candidats de Junts pel Sí dient que si perdien en vots, s'entendria el resultat com una derrota, oi? Sobretot parlaven de guanyar en escons. Al cap i a la fi, la independència la declararan els dipu-

tats. El 27-S era convocat en clau de ruptura amb Espanya. Per a la societat civil catalana independentista i per a bona altra part, eren «eleccions de caràcter plebiscitari». Fins i tot per al PP eren «eleccions excepcionals i decisives». «Les convoco perquè són plebiscitàries, no simples autonòmiques», reblava el President Mas. Ara bé, d'això cal excloure Compromís per la Independència, els independentistes d'ICV i altres col·lectius socials i polítics (PACMA, patronals, sindicats...), que tenen una configuració interna plural en torn d'aquest tema i no es defineixen. Tot i això, alguns dels que deien que no eren plebiscitàries, ara en fan una relectura plebiscitària en què han perdut les opcions del sí. Des de diaris de tirada estatal com La Razón o El País, així com partits que es presentaven a «unes eleccions normals i autonòmiques» com el PSC. Com a analista polític es llegeixen legalment com qualsevol elecció legislativa. En definitiva, el que es disputa és la configuració d'un Parlament que representa democràticament la seva ciutadania en un territori concret. Això, en unes parlamentàries autonòmiques es concreta en l'elecció d'una

representació ciutadana, uns diputats que investiran un president que designarà uns consellers i un programa de govern –previst en el programa electoral– que inclou un estil, uns objectius i uns terminis, així com un pressupost que el sustenti. Al final, elegeixes representants d'un poble, que en aquest cas no és sobirà. Seguint aquesta línia argumental, les llistes que portaven en el seu programa la independència (Junts pel Sí i CUP) han guanyat. Llegint-ho en escons, a escala comarcal i provincial s'ha guanyat arreu. Històricament són els millors resultats de l'independentisme: més vots i escons que el 2012 (comptant CiU com a independentista, que no ho era, per tant, encara millors), i més vots que els sí-sí del 9-N. En l'àmbit parlamentari han tret, no majoria simple, sinó que junts arriben a la majoria absoluta (més del 50 % dels escons, o sigui, dels diputats elegits). La secessió la podrien declarar els diputats escollits democràticament, que van dir que ho llegirien en escons. I així complir el què han promès, com tants països han fet. Via Declaració Unilateral d'Independència (DUI) com deia la CUP. De fet, els antica-

pitalistes feien una anàlisi en vots pre i postelectoral: exposaven que aquestes eleccions substituïen un referèndum sobre la secessió i que la DUI és legitimava per una majoria de vots. I hi va ser aquesta majoria, descomptant els vots blancs, els nuls i els clarament no definits. Aquests vots, sobretot els del PACMA i del Partit Pirata –que semblen menyspreats, per dir dos exemples, són per a un referèndum acordat o un d'unilateral. No són ni sí ni no. Com els de CSQEP (Podem, ICV-EUiA i Equo). Van ser neutrals al debat plebiscitari, se centraven en l'eix social. Eren un no a una DUI, de fet, igual que Junts pel Sí, que no considerava la unilateralitat en el seu programa. Si els traiem del recompte de vots, el sí arrassaria. Pregunta: és legítim convocar les eleccions com un referèndum, sobretot quan els convocants són aquells que incomplien el seu programa electoral el 2012, descafeïnant el 9-N en un procés participatiu sense cap vinculació política? Hi ha el mandat democràtic per fer la independència. Seguim el full de ruta dels que han guanyat: proclamem-la sense dilatar més el procés.

EMERGÈNCIA

INFANTS REFUGIATS

Save the Children

Cost 6 euros (donació íntegra per SAVETHE CHILDREN). Servei de SMS solidari operat per Altira TIC, www.altira.com, l'Associació Espanyola de Fundraising, www.aefundraising.org, n° at.Cit. 902 00 28 98, apt. correus 36059 – 28080 Madrid. Col·laboren Movistar, Vodafone, Orange, Yoigo. Informació legal i protecció de dades: www.savethechildren.es

DÓNA ARA

Santander ES13 0049 0001 5224 1001 9194
CaixaBank ES89 2100 1727 1202 0003 2834
BBVA ES83 0182 5502 5800 1002 0207
Bankia ES81 2038 1004 7168 0000 9930
 Concepte: Ajuda Refugiats

Envia **SAVE** al **38014**
 Donaràs 6€ a l'emergència

savethechildren.es/ayudarefugiados